

?Resistir és existir: la lluita per l'aigua a la vall del Jordà a Palestina

El Moviment de Solidaritat de la Vall del Jordà explica a Catalunya la lluita de la població palestina per recuperar els recursos hídrics que l'ocupació israeliana els ha anat restringint en els últims anys | La vall acull en pocs metres de distància pobles palestins amb sequera i assentaments jueus amb piscines i jardins

Un dels tancs amb els quals s'han d'abastir d'aigua les poblacions palestines de la vall del Jordà | Jordan Valley Solidarity

El Jordà és un riu estret de 320 quilòmetres de llargada i que tradicionalment havia marcat la frontera entre Jordània i Palestina. Avui ho fa entre Jordània i l'estat d'Israel, després que Israel hagi anat ocupant en les últimes dècades diversos territoris de la Palestina històrica. El riu també havia estat històricament la principal font d'abastiment d'aigua de les poblacions palestines. Cada vegada més, però, Israel ha anat limitant més l'accés a l'aigua i les infraestructures que permeten accedir-hi. Fins el punt de desmuntar bona part de la xarxa de canonades que subministraven d'aigua les poblacions palestines.

El de l'aigua és un altre front de la lluita per la supervivència del poble palestí davant l'ocupació israeliana. Rashed Khoudairy, activista del Jordan Valley Solidarity Movement (<http://jordanvalleysolidarity.org/>), ha estat uns dies a Catalunya exposant, entre altres, la lluita

per l'aigua a la vall del Jordà. El 13 de desembre hi va haver l'acte a Vic, a la taverna La Nyàmera, tot i que per un motiu logístic d'última hora es va haver de fer sense Rashed Khoudairy. Es va fer organitzat per Capgirem Vic, i de la mà de BDS Catalunya i el Grup de Defensa del Ter (GDT), que va explicar la lluita per l'aigua a Catalunya. Diferent de la que es viu a Palestina, però amb el tret comú de l'aigua com a bé públic del qual el poder s'ha apropiat.

*Acte en solidaritat amb la lluita per l'aigua a la vall del Jordà, el 13 de desembre la taverna La Nyàmera de Vic
Foto: Sara Blázquez*

«Sempre acaba sent el mateix, qui té el poder té l'aixeta», deia Ginesta Mary, presidenta del GDT en l'acte de Vic, fent un cert paral·lelisme entre les dues lluites, a Catalunya i a Palestina. «Són dues lluites que aparentment són distants, però que tenen en comú que són una lluita per l'aigua com a recurs de poder», reblava Joan Coma Roura, membre de Capgirem Vic vinculat a diverses lluites pro-palestines. En el cas de la Vall del Jordà, de fet, la lluita es juga en el camp del «resistir és existir», en tant que sense l'accés a l'aigua les dificultats de supervivència de les poblacions palestines són molt més grans.

Un 95% de la vall del Jordà ja està en mans israelianes

El 1965 Israel va anunciar el desviament del riu Jordà, amb la finalitat de portar l'aigua cap al seu territori per tal de desenvolupar els seus plans d'expansió. El desviament representava un cop mortal per l'agricultura jordana palestina i és la llavor de la Guerra dels Sis Dies. De fet, arran de la Guerra del Sis Dies, el 1967, Israel s'anexionava els Alts del Golan, on precisament neixen els principals afluents del Jordà, tal com explicava des del públic Sami Abdul-Jawad, activista pro-palestí, en l'acte del dia 13 a Vic. Gamal Abdel Nasser, president d'Egipte, ja va convocar aleshores la primera Conferència Àrab per combatre la desviació del Jordà cap al Nègueb.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=R-k63mmO3hM>

<https://www.elsetembre.cat/noticia/792/resistir/existir/lluita/aigua/vall/jorda/palestina>

D'aleshores ençà, però, els plans d'ocupació d'Israel de les terres palestines ha anat en augment fins arribar a la situació actual. «Qualsevol que hi hagi estat ha pogut veure com l'aigua serveix per alimentar piscines dels assentaments, quan la resta de territori ocupat està tot sec», explicava Joan Coma. En l'acte també es van donar algunes dades, com la comparativa entre la despesa d'aigua per persona i dia en un assentament de colons jueus com el de Fatsa'el i el veí poble palestí de Fasayil. Mentre els primers tenen una despesa de 287 litres d'aigua per persona i dia, els segons la tenen d'entre 20 i 50 litres. Només de veure els dos pobles sobre el mapa (<https://www.google.com/maps/d/viewer?mid=1UeLJ3w6LxUnMK2IHttfx07joalDhUoq&ll=32.03928503544333%2C35.439229549999936&z=16>), es pot veure el palestí en un terreny àrid i sec, i just al seu costat, l'assentament jueu molt més verd i fins i tot amb piscines.

La vall del Jordà està dividida en tres zones: la que està sota control palestí, la que hi viu població palestina sota control israelià, i la zona C, exclusivament israeliana. La zona C cada vegada s'ha anat expandint més, i actualment el 95% de l'àrea ja està sota control israelià. Abans de 1967, jordans i palestins compartien l'aigua del Jordà. Ara les poblacions palestines han de fer quilòmetres per viatjar a les àrees A i B per recollir l'aigua en tancs, amb un cost un 400% superior que si poguessin tenir accés directe a la xarxa d'aigua local, actualment en mans israelianes. En contrapartida, segons es va informar en l'acte, Mekorot, l'empresa israeliana de subministrament d'aigua, aplica un 75% de descompte als colons jueus. L'aigua, en definitiva, es converteix en una altra forma de control i alhora d'ofec de la població palestina.

Boicot a productes israelians fruit de l'ocupació de Palestina

En l'acte de Vic es va informar de la campanya de BDS, sigles que responen a les inicials de Boicot, Desinversions i Sancions (<http://bds.cat/>). Una campanya que va explicar Andrea Lubbadah, activista «basco-palestina adoptada a Vic», segons la va presentar Joan Coma. La campanya busca assenyalar aquelles empreses i institucions d'arreu del món que col·laboren directa o indirectament amb l'Estat d'Israel mentre duri l'ocupació de Palestina, de les seves terres i per tant dels seus recursos naturals, alhora que es retallen els drets de la seva gent.

Ginesta Mary, Andrea Lubbadah i Joan Coma Roura, a l'acte del dia 13 a Vic Foto: Sara Blázquez

Lubbadah va recordar la campanya «Complicitats que maten» (<https://complicitatsquematen.wordpress.com/>) que s'havia impulsat en el seu moment per denunciar els convenis de la Universitat de Vic amb la Universitat de Haifa, i que com es va veure després, quan no es va renovar sense que s'hagués concretat en cap intercanvi universitari, no tenia un interès acadèmic, sinó només de netejar una imatge d'una institució universitària que col·labora amb l'exèrcit i l'Estat d'Israel. Joan Coma també va esmentar altres complicitats molt més quotidianes, com les de les botigues de Casa Ametller, que venen dàtils que diuen que provenen d'Israel, quan en realitat ho fan dels territoris ocupats de la vall del Jordà.

Ginesta Mary, per la seva part, va exposar la lluita per recuperar l'aigua com a bé públic duta a terme durant 30 anys pel GDT (<https://www.gdter.org/grup-de-defensa-del-ter/>). Va denunciar-ne l'apropiació per part de la gran indústria agroalimentària que n'ha contaminat els aqüífers, i va mostrar la solidaritat de l'ecologisme català amb la lluita de moviments com el que lluita per la recuperació dels recursos hídrics per part de la població palestina a la vall del Jordà. «Catalunya ha de ser sobirana alimentàriament i la cabana porcina adaptar-se al que té el territori», va dir en referència a les macrogranges que han anat proliferant en els últims anys en comarques com Osona o el Lluçanès. «Ara ja no és blindar, sinó deconstruir», va recordar, i va afegir que «això passarà, tard o d'hora». De fet, «serà quan vulgui la Xina, país que ara importa porc d'aquí, però on ja s'estan fent autèntiques fàbriques de porcs, amb granges de diversos pisos».